

**ONLINE
BIJBELSTUDIE
VOOR JONGEREN**

1 Samuël 7

Samuël 7

De vorige keer hebben we gezien dat de ark terug was gekeerd in Israël. De Filistijnen werden door de Here gedwongen om de ark terug te brengen. Met cadeaus en de stadsoudsten erachter, stapten de koeien met die nieuwe wagen over de grens en kwamen ze in Beh-Semes aan. De Filistijnen wilden maar wat graag van deze machtige God af. En het lijkt erop dat Israël heel dankbaar is dat de ark is teruggekomen. De koeien worden geofferd als een brandoffer voor de Here op het hout van de wagen. Beth-Semes viert feest, want God is terug in Israël!

En dan?

Dan vers 19...

“Maar de Here doodde sommige van de mannen van Beth-Semes, omdat zij in de ark van de Heere hadden gekeken. Hij doodde van het volk 70 man van de vijftigduizend man. Toen bedreef het volk rouw, omdat de Heere het volk een grote slag had toegebracht.”

Ja, denk niet bij jezelf: “de ark bekeken”? Dat was toch niet

zo'n punt? Dat kon toch ook niet anders?

Die ark stond hoog op een wagen, die kon je zo op afstand gewoon al zien. Nee, het ging wel iets verder dan dat. Ze waren er nieuwsgierig omheen gaan staan. En de meeste mannen hadden de ark nog nooit van dichtbij kunnen bekijken ook. Want die stond in het heilige der heiligen. Weet je nog?

In de tabernakel van Silo, vóór ze de ark naar het slagveld hadden gebracht. Ze hebben er zelfs aan gezeten met hun handen, er zelfs binnenin gekeken. Kortom de eerbied voor de Here was nog steeds niet zo groot dat er afstand werd bewaard. Als een bezienswaardigheid werd de ark vrijpostig bekeken en onderzocht.

En dat was wat de Here heel nadrukkelijk verboden had! De Here wilde dat beslist niet:

Numeri 4:5:

Bij het opbreken van het kamp moeten Aäron en zijn zonen komen en het voorhangsel ter afscherming losmaken, en daarmee moeten ze de ark van de getuigenis bedekken

Numeri 4:6:

Zij moeten er een deken van zeekoeienhuid overheen leggen en daarover een geheel blauw purperen kleed uitspreiden en zijn draagbomen aanbrengen

Zo had het dus gemoeten. Het Filistijnen wisten niet beter, die hadden de ark open en bloot op een wagen gezet. Maar de Israëlieten schrokken niet eens, dat de ark zo maar te zien was. Integendeel.

Dat wijst erop dat er na die straffen onder de Filistijnen zeven maanden lang na die pestepidemie (builen) en muizenplaag, na de vernedering van de afgod Dagon, én na de wonderlijke terugkeer van de ark **nóg** geen echte, eerbiedige respectvolle

omgang met de Here was! De hoofdstukken 4 t/m 7 zijn een dieptepunt in de geschiedenis van Israël.

BESPREKING

1. Schrik je ervan dat de Here zó boos is om onheilig, oneerbiedig gedrag, dat Hij 70 man laat sterven? Wat leer je daarvan?
2. Lees Jozua 3:4. Hoeveel meter afstand moet er zijn tussen de ark en het volk (één el is ongeveer een halve meter).
3. Leg uit hoe je ook oneerbiedig kunt zijn terwijl je zingt “voor de Here”

Wat een pijnlijke geschiedenis. Want de ark was van stad tot stad gestuurd in Filistea: Asdod stuurde de ark naar Gath, en Gath stuurde de ark naar Ekron en nu de ark weer in Israël is, doen de Israëlieten hetzelfde! Ze sturen de ark ook weg! In Beth-Semes moet die ook maar niet blijven, want daar is nu rouw en verdriet! Stuur de ark weg. Hier vandaan!

Zo komt de ark in Kirjath Jearim terecht. En wordt Eleazar geheiligd om voor de ark zorg te dragen en in de buurt van Gods ark te mogen komen. Eigenlijk is dat ook weer een trieste afloop. Want Eleazar is niet eens een Leviet. En het huis van zijn vader Abinadab is geen tabernakel. En dat blijft zelfs wel 20 jaar zo!

Ja, over de ark horen we zelfs helemaal niets meer. Ook niet van Samuël die de tabernakel niet naar Silo terug liet brengen. Niet naar de ark heeft omgekeken zelfs. Tenminste, daar staat niets over in de Bijbel. Het wordt gewoon stil. De ark wordt vergeten. Iedereen wil er het liefst van af zijn. Want het brengt alleen maar schade. Onheil. Rampen. En als de ark eenmaal in Kirjath Jearim is binnengedragen en het rustig wordt, haalt iedereen opgelucht adem. Laat staan die ark. Niets meer aan doen. Niet meer aanzitten. Niet meer over praten én: terug naar de afgoden....

BESPREKING

1. De Israëlieten gaan terug naar hun huis en hun afgoden. Hoe denk je, dat de HERE dat vindt?

In dit geval laat de Here de Filistijnen toe om Israël telkens aan te vallen.

En dan komt Samuël weer in beeld (7:3). Hij is in de afgelopen hoofdstukken helemaal niet genoemd. Voor het laatst in hoofdstuk 4:1 “het woord van Samuël kwam tot heel Israël”

En nu: 7:3: “toen sprak Samuël tot het hele huis van Israël”.

Hij spreekt duidelijke taal:

- Bekeer u met uw hele hart tot de Heere
- Doe de vreemde goden weg (ook de astartes)
- Richt u op de Heere
- En dien Hem alleen.

Dat moet je je zo voorstellen: Samuël is gaan preken. Hij is gaan aandringen op bekering.

Samuël heeft doorlopend door Israël heen gewezen op de Here: “mensen dien ónze God.

De God van Israël. De enig levende God!”

Hij heeft dat 20 jaar zo gedaan. Het staat er net alsof dat van de ene dag op de andere dag gebeurde. Zo van op maandag zei Samuël iets en op dinsdag begon het volk de beelden op te ruimen. Maar zo is dat natuurlijk niet gegaan. Daar zat groei in. Er staat in vers 2: en het gehele huis van Israël achtervolgde de Heere met zijn klachten. Dat betekent zoveel als: het begon langzaam weer de Here te zoeken. Het kwam dankzij de preken van

BESPREKING

1. Wat zal Samuël in die 20 jaar gedacht hebben denk je?
2. Als Samuël nu zou leven, wat zou hij dan preken denk je?

Samuël tot de overtuiging dat het de Here moest vragen om hulp. En het volk ging langzaam inzien dat de verdrukking door de Filistijnen ook wel eens een straf zou kunnen zijn. Daar was 20 jaar voor nodig! 20 jaar preken, overtuigen, aandringen, oproepen.

En dan is daar toch de verandering!

Vers 6: Zij kwamen in Mispa bijeen, schepten water en goten het uit voor het aangezicht van de Heere. Zij vastten op die dag en zeiden daar: Wij hebben tegen de Heere gezondigd.

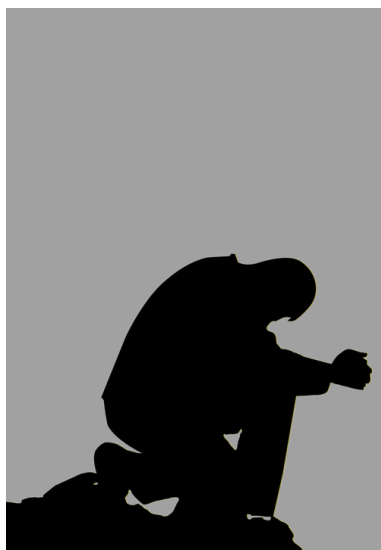
Het was een openlijk schuld belijden. Niet een beetje schoorvoetend. Zo van: nou, oké dan, we komen. Nee, ze vastten er zelfs bij. Dat het goed duidelijk mag zijn dat ze werkelijk veranderd zijn.

En meteen is daar de beproeving: de Filistijnen horen

ervan en rukken onmiddellijk op. Wat? Zijn ze bij elkaar in Mispa. Toch geen opstand? We zullen ze meteen even een kopje kleiner maken.

Wat nu? Vluchten? Zich verstoppem?

Nee, ze dringen aan bij Samuël: Bidt u alstublieft voor ons tot de Heere, onze God. Dat Hij ons zal verlossen!

BESPREKING

1. Er is een spreuk: echte bekering kun je zien. Hoe?
2. Waaraan kun je hier zien dat het volk zich echt bekeerde?

Dat is de goede weg! In afhankelijkheid je steun zoeken bij God! En Samuël doet het. Hij begint met het offeren van een lammetje en daarna roept hij tot de Here. En?

Vers 9: ...en de Heere verhoorde hem!

Er volgt een prachtig reddingsplan van de Heere! Hij heeft geen leger nodig om de strijd te winnen. Hij heeft daar zelfs geen wapens voor nodig. Hij laat een machtige donder rollen over de Filistijnen, brengt hen in verwarring, zodat zij door Israël verslagen worden.

En het eerste wat Samuël dan gaat doen, is: de Here hiervoor de eer geven!

Hij neemt een steen en maakt daar een gedenksteen van. Eben-Haëzer noemt hij die gedenksteen.

Zo gaat Samuël het volk voor. Hoe vaak is het leger wel niet van oorlogen teruggekeerd om zelf de eer te krijgen van de overwinning?! En daarom wil Samuël het volk erbij bepalen: het is de Here die de overwinning geeft!

En nu worden de rollen omgedraaid. De steden en het hele gebied tussen Ekron en Gath komen nu in handen van Israël en er is vrede ook met de Amorieten (vers 14)

Wat is de Here machtig en goed voor Zijn volk!

BESPREKING

1. Wat is de bedoeling van een gedenksteen?
2. Wat betekent Eben-Haëzer? (je leest dat in vers 12)

